

[Inger Gautier Schmit.]

det Arbejde, der her allerede er øvet for at komme denne usmagelige Trafik til Livs, og henstille til vore Dommere, at man ikke paa en blødsøden Maade tager paa disse Spørgsmaal, men bidrager til gennem de Domme, som her bliver afsagt, at højne Folkets moralske Sundhed.

Vejen: I den Ordførertale, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen holdt paa Socialdemokratiets Vegne, er et Afsnit helliget Erhvervslivets nuværende Tilstand og nuværende Vilkaar. Under Omtalen heraf kom det ærede Medlem ogsaa ind paa en Undersøgelse af Landbrugserhvervets Forhold og underkastede det en stærk Kritik. Det kritiseres, at Landbruget ikke kan beskæftige sit Fødselsoverskud, men lader dette vandre ind til Byerne. Det kritiseres, at de enkelte Landbrugere søger at overkomme Arbejdet med saa lidt Arbejdskraft som muligt. Det kritiseres, at Arbejdsfortjenesten er alt for lille, og at Ejendomspriserne er stigende. Det ærede Medlem siger Jordpriserne, men han mener selvfølgelig Ejendomspriserne.

Den ærede Ordfører advarer mod Gældsstiftelsen i Landbruget, mod de nuværende af Krisen i Landbruget paatvungne Driftsforhold og mod de nuværende lave Lønninger, og saa vender den ærede Ordfører sig til sidst mod de forstokkede Landbrugere, der ikke paa noget Omraade finder Naade for den selvbestaltede Dommers Øjne, med følgende Udtalelse, der findes nederst paa Sp. 64, og som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere:

„Jeg tror derfor, at hele Spørgsmaalet om Landbrugets Drift, Beskæftigelse, Renter og Løn burde tages op til alvorlig Overvejelse, thi her er sikkert store Muligheder for en øget Beskæftigelse, alt for saa vidt man paa en eller anden Maade og ikke mindst ved Nedsættelse af Renten kan hjælpe Landbruget til at forøge sin Arbejdskraft.“

Ja, dette sidste, at der i Landbruget er store Muligheder for øget Beskæftigelse, er saa rigtigt, saa rigtigt; men hvorfor sætter den ærede Ordfører saa ikke ind paa dette Punkt og søger en Vej frem i Stedet for at tilføje det selvopgivende og haabløse: „alt for saa vidt, man paa en eller anden Maade o. s. v.“?

Maa jeg spørge: Har den officielle Ordfører for Rigsdagens største Parti virkelig ikke andet at sige til Folketinget og til Landets Befolkning i en saadan Situation end bare at pege paa Vanskelighederne og de

mulige katastrofale Følger for Landbrugserhvervet og for Landet som Helhed? Har Regeringspartiet virkelig intet positivt at pege paa ud over dette selvopgivende: „alt for saa vidt man paa en eller anden Maade“....? Maa jeg spørge den ærede Ordfører, om han i denne Forbindelse intet har at sige om Aarsagen eller Aarsagerne til den økonomiske Ulighed, der findes i vort Samfund mellem de eksporterende Erhverv: Landbrug og Fiskeri, og de øvrige Samfundsklasser.

Den ærede Ordfører mener aabenbart, at det udelukkende er Landmændenes egen Skyld, at de økonomiske Vanskeligheder er saa store, som Tilfældet er. Den ærede Ordfører siger saaledes Sp. 63:

„Landbruget er Gang paa Gang advaret imod den meningsløse Fordyrelse af Jorden. Men“ — føjer han til —: „dette nytter slet intet.“

Den ærede Ordfører advarer Landmændene mod Følgerne af de lave Lønninger. Jeg er paa dette Punkt ikke uenig med den ærede Ordfører. Men han glemmer at antyde, hvorledes det skal blive muligt at forhøje dem. Den ærede Ordfører advarer mod Gældsstiftelse, men anviser ingen Vej, ad hvilken man kan frigøre sig herfor. Den ærede Ordfører advarer mod Følgerne af en mere ekstensiv Drift, men glemmer at fortælle os, hvorledes den nuværende intensive Drift kan opretholdes.

Jeg siger rent ud: Jeg er ikke uenig med den ærede socialdemokratiske Ordfører, naar han fremhæver de uheldige Forhold for Landbruget. Jeg er enig i det heldige, jeg kan sige det nødvendige i, at Landbrugets Arbejdere og Udøvere faar en god Løn for deres Arbejde. Jeg er enig i, at det kan være skæbnesvangert med Gældsstiftelse, og er enig i, at det vil være en Lykke for Samfundet i dets Helhed, at de flest mulige bliver ude paa Landet. Men jeg spørger den ærede Ordfører, om han tror, det vilde have været muligt at gennemføre den nuværende intensive Drift i Landbruget med den meget store Produktion af Fødevarer, uden at de enkelte Landmænd havde maattet optage Laan hertil. Jeg spørger: Har den ærede Ordfører paa rette Tid og Sted advaret Landmændene mod den intensive Drift, mod den store og stedse stigende Produktion af Kød, Smør, Flæsk og Æg?

Og hvis den ærede Ordfører havde gjort det — hvad han jo ikke har —, vilde han saa have været i Overensstemmelse med Landbrugsministeren? Vi ved jo alle, at Landbrugsministerens væsentligste Beskæftigelse for Tiden er at standse den tiltagende